

Det var altsaa igen hans „Samvittighed“, der havde overlistet ham, — dette ubestemmelige, spøgelseagtige noget, der pludselig satte En et Trolde spejl for Øjnene, hvori han saae sig selv i hæslig forvrænget Skikkelse. Han, som havde troet sig fri for alle Slags Pukler og Knyster paa Sjælen, stod atter her beskæmmet som en Nar, — og Ærgrelsen herover var nær ved at faa ham til at glemme baade Francisca og Adskillelsen fra hende.

Nu viste det sig desuden, at Mester Jacobæus' Trusler havde været ganske overflødige. Allerede Dagen efter rejste nemlig Francisca efter sit eget Ønske hjem til Fyen. To Dage senere modtog Per med Posten nogle Smaating, han nu og da havde foræret hende. Hun tilbagesendte dem uden at ledsage dem med et eneste Ord, endsige nogen Bebrejdelse; men hver enkelt Ting i Pakken var omhyggelig indsvøbt i rosenrødt Silkepapir. Og som Per nu stod med dem i Haanden, overgik der ham en ny Ydmygelse. Hans Øjne begyndte at fugtes. Han kunde ikke afværge det. Ja, havde han ikke skyndt sig at lukke det hele ned i en Skuffe, kunde der let være overgaaet ham den endnu større Skam, at han virkelig var kommen til at græde.

Men atter var Lykken ham huld. Ikke mange Dage efter skete der noget, der ikke alene fik ham til at glemme den bratte Udstødelse af Kærlighedens Paradis, men næsten tog sig ud som selve Skæbnegudens opmuntrende Vink til ham — en Belønning for hans Standhaftighed. Havde han længe ligget og kæmpet i Dødvande og biet paa en gunstig Vind for sin Eventyrsejls gennem Livet, saa rejste der sig nu en Storm af Begivenheder omkring ham, der bar ham ud paa det aabne Hav.

*

*

*

Allerede for noget siden var han naaet saa vidt med Arbejdet paa sit Projekt, at han havde ment igen at turde forelægge en Avtoritet det til Bedømmelse. Han havde dennegang henvendt sig til Formanden for Ingeniørforeningen, en pensione-